

Хто хотів би там побувати

За картинами «Буяння трав», «Чебрець», «Червень», «Край лісу», «На лузі», «Трави»
Дениса Городничого

Нерідко висловлюючи своє захоплення пейзажною картиною, непрофесійні глядачі (не мистецтвознавці і не арт-критики) вигукують: «Я хотів би там побувати!» Фахівці ставляться до такої оцінки досить скептично, а проте бувають такі випадки, коли фахового схвалення в достоюються саме ті картини, які прикликають у свій живописний світ наївних глядачів. Пейзажі Дениса Городничого належать саме до такої категорії.

Луки, степ, край лісу, берег річки. Професіонали відзначають майстерність побудови композиції, володіння кольоровою палітрою, уміння передати простір, повітря, стан атмосфери. «Це нагадало мені про моє дитинство у бабусі. Хотіла б знову туди поїхати!», «Де це? Так гарно! От би в той куточок!», «Як було б чудово опинитися в цьому місці!» – висловлюють свої безпосередні емоційні реакції глядачі у відгуках на картини в Інтернеті.

Мені видається, що унікальність пейзажів Дениса Городничого в тому, що є ще одна група тих, хто залюбки потрапив би в його картини. Це – міфологічні жителі луків, степів, лісів, річок – мавки, лісовики, русалки – всі ті, хто розкошував у незайманій природі й мусив спішно ховатися з наступом механізації, урбанізації, раціоналізації. Кожен пейзаж Дениса Городничого репрезентує невеликий шматочок неспотвореної природи. Вона не спотворена, бо не понівечена людиною: не покошена, не витолочена, не засмічена, не вичавлена, не придушена – вона со-

ковита й різнобарвна, самозбалансована й повноцінна. Крім того, зображена природа не спотворена меркантильними намірами людини: на кожному пейзажі природа вражаюча, але, якщо придивитися, – абсолютно звичайна, не ефектна, не неймовірна, а повсякденна, така, що не викличе захвату в людини, котра, сповідуючи споживацькі цінності й маючи споживацькі цілі, прагне незвичайності, винятковості, екзотичності. Ця природа не скалічена жадібним поглядом. Певно, саме тому в таких пейзажах і присутня магія – магія простого, щирого, буттєвого. Саме ця магія є порятунком для мавок, русалок та лісовиків. Вони, захоплено й обнадієно дивлячись на пейзажі Дениса Городничого, шепочуть одне одному: «Ось куди нам треба перебраться», – і схвально покивують.

Простір для жайворонка

За картиною «Жайворонок»
Дениса Городничого

У своєму вірші «Як створити портрет птаха» («Pour faire le portrait d'un oiseau»)* видатний французький поет Жак Превєр дає такі поради митцеві: спершу слід намалювати клітку з розчиненими дверцятами, потім щось красиве, просте, дуже приємне й потрібне птахові, згодом поставити картину в саду чи гаю, завмерти і чекати. Коли пощастить, птах прилетить, залетить у клітку. Тоді слід зітерти ґрати й намалювати дерево. Якщо птах мовчатиме – то знак поганий, значить, картина нікуди не годиться. Якщо заспіває – дуже добрий знак...

Своєю картиною «Жайворонок» Денис Городничий створив такий простір, куди достеменно прилетить співочий птах. Цей простір – гарний милозвучністю кольорів, простий невибагливістю трав, дуже приємний теплотою, духмяністю, сонячністю і потрібний птахові незайманістю й відкритістю.

